

✓ Лучына, Я.

Вязанка

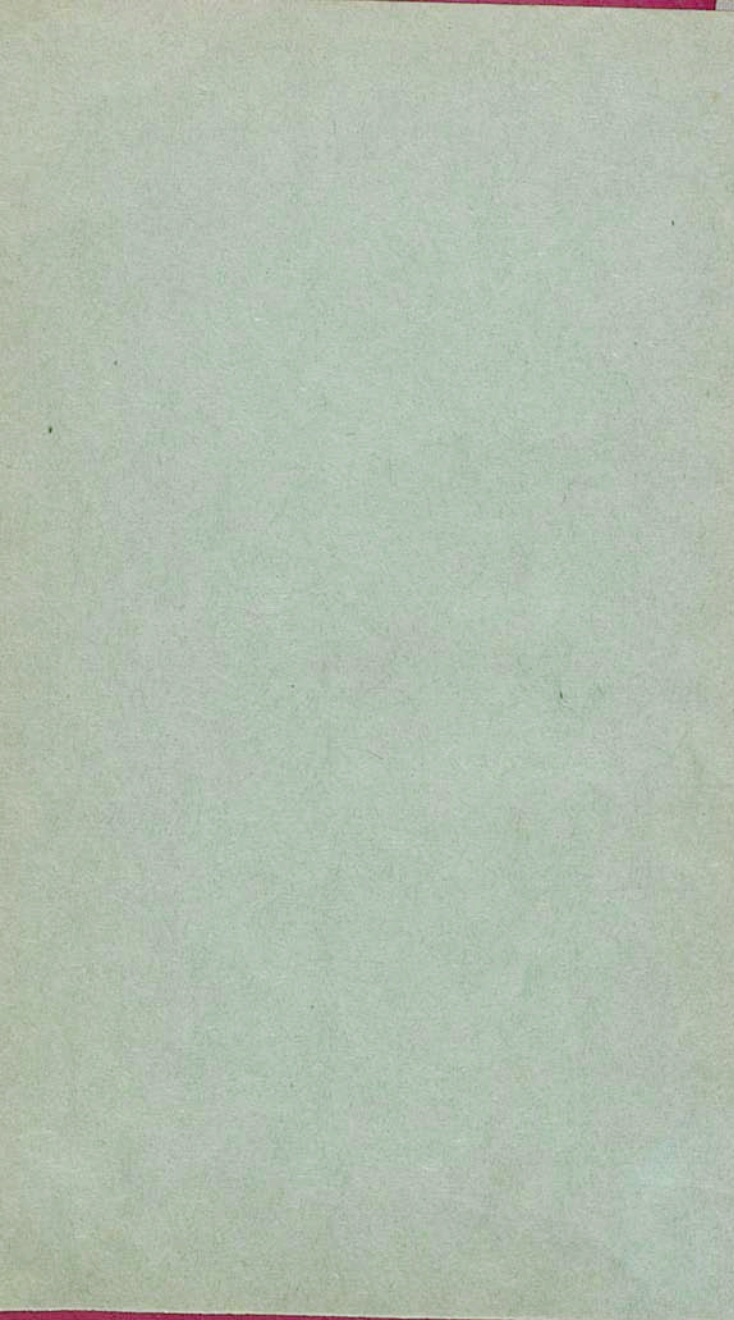
БА 55

1903.

~~24170~~
~~500~~

Составитель И.Санкова
Редакторы: Ч.Крушенько
 Ф.Степанюк

АТ СССР. Отпечатано на ротаторе Госбиблиотеки СССР
им. В.И.Ленина. Заказ № 48 от 27.7.64 г. Тираж 3.

БА 55

В Я З Л Ж К Л.

Янки Лучыны

(Ивана Неслухоўскаго).

Пецербургъ.

1903 року.

Бел. адзел
ба 55
1904 г.

~~02172~~

5
M

БА 55

ВЯЗАНКА

Янки Лугыны.

(Ивана Неслухоўскаго).

ПЕЦЕРБУРГЪ.

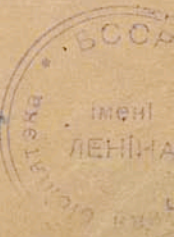
1903 року.

Бел. адзел

1994 г.

Ба 55

~~109~~
~~02172~~

ВЪЗНКА

Дозволено Цензурою Сиб. 24 Апрелья 1903 г.

Типо-Лит. К. Л. Пентковского, Б. Подъяческая, 22.

15. 11. 2009

ПЕРВАЯ

КОНЦА

Не я паяю—народъ Божы
Даў мнѣ ў песьни ладъ прыгожы,
Бо на серцу маю путы
И зъ народамъ ими скуты.
Зъ имъ я злиўся зъ добрай воли,
Чы то ў доли, чы ў недоли.
Чы гдзе горэ абзавецца,
Якъ асина грудзь трысецца.
Чы пра радосць чую вѣсьци,
Усё ў грудзь хаваю гдзѣсьци.
Мнѣ гаворыць вѣска, хата,
Мнѣ гаворыць серцэ брата.
Радъ збираю, што пачую,
У грудзи сваёй нашу я,
Ажъ, якъ траўка на кургане,
Яно ўзыйдзе—песьняй стане.

Пагудка.

Зъ песеньками, чытацели, несмела прадъ вами
 Зъ добрай воли станоўлюся... Жартами, слезами
 Складалося яно-тое, што тутъ на паперы
 Писалося ў часъ думки и ў добрай вѣры.
 Чы забавы зъ гэтыхъ песень хоць бы крышку будзе?..
 Нехай судзяць братни людзи ды й на братнимъ судзе.
 Назбиралась вязаночка на даръ маеі браці
 Середзь нашыхъ палей, лесоў, середзь сенажаці.
 Не для зыску збиралася и не дзеля хвалы,
 Такъ—папросту, якъ збираемъ зелье у дзень Купалы.
 Не завадзиць по мазоли минутка вяселья.
 Я стараўся асцярагчысь пагананаго зелья,
 А чы гэта ўдалося?.. чы то зелье знаю?
 Чы прыгодзенъ даръ малы братамъ у роднамъ краю?..
 Думки гэты мучаць душу у вашаго брата,
 Кали виненъ—выбачайце!..
 Чымъ хата багата!...

+ Што птушки казалі.

Ночь не спаўшы за гулянкай
 На вясельі, сваты—
 Пилиць Окунь зъ Бычкомъ Янкай
 Балаклись да хаты.

А было же гэта ў Май
 На ўсходзі сонца.
 Салавейка свистаў у ган
 Галасно безъ конца,

И зязюли абзывались
 И итушечки малы,
 Щербечучи, заливались
 Дзеля Божей хвалы.

Блищыць у яснай пазалоци
 Зорэнька чырвона,
 Закрычали на балоци
 Драчы ды варона.

Буркнуў Пилипъ, зубы сцяўшы,
 У гутарцы зъ Янамъ:

.....

«Заўсимъ дурэнь салавейка,
 «Брэше, сынъ сабачы!
 «Дай!... дай!... песьня та—капейка!
 «Лешшы говоръ драчы:

«—Дзяры!... бяры!... будзешъ есьци

36

«И мёдъ пици дзбанамъ,

«У худобѣ и ў чесьци

«Хутко станешъ панамъ!»—

—«Гэта—праўда!... Ось адначэ

«Слухай на астатку

«Што варона намъ закрачэ

«На ўсё гэта, братку?...

«Во!... чы чуешъ?... уже сказали,

«Сеўшы у крыницы:

«Крали!... крали!... крали!... крали!...

«Да й... на—ныбяницы!»

Стары лясникъ.

- «Паночку дарагеньки, дай пораху крышку,
 «Кали маешь увагу на старога Грышку!...
 «Отъ лихо наляцело! прышло на астатакъ:
 «Найлепшае заўчора зь нашыхъ жарабяткаъ
 «Мядзвѣдзь—падла... ды й кабъ же ваўки яго зъели!...
 «Задушыўшы у лесе, кинуў кале ели!...
 «А Боже-жъ мой!... отъ быў бы конь церэзь два годы,
 «А цяперъ што?—ничога акромъ адно шкоды!
 «Дай пораху, паночку!»

Такъ стары, чуць жывы.

Прасіў пана даўнейшы за двара мысливы.

- «Штожъ тутъ порахъ наможе?»—
 —«Кабъ разъ здохъ маруха.
 —«Яго я начастую за стрэльбы у вуха!»—
 —«Чы ты, Грышка, зварьяцеў?»—
 —«Не!—дзякаваць Богу!»—
 —«Якже-жъ ты на мядзвездзя?... Ледзве цягнешъ ногу,
 «Якбы ў лихаманцы скачуць табе руки.»—
 —«И самъ я гэта знаю... Калижъ плачуць ўнуки,
 «Ды й гоманамъ вяликимъ паўна наша хатка.
 «Кабъ панъ ведаў якое было жарабятка!
 «И доўга и шырока и крэпка ў карку,
 «Самы гэты конь быў бы намъ у гаспадарку!...
 «Ня дарую!... и гаду навыцягну жылы!
 «Кабъ ня меў я спакою и середзь магилы,
 «Кали будзе безъ кары то насенё ўражэ!!!
 «Чы ёнъ мнѣ шкуру злулиць, чы самъ, шельма, ляжэ!»—
 —«Да ты-жъ хіба за стрэльбай даўно ня меў дзела?»—
 —«Летъ зь пятнанцаць, якъ старасць маю силу зъела!»

— «Што-жъ цяперъ ты ўздумаў?—ты-жъ старэй адъ хрэна,
«Страляючы ня ўцэлішъ и ў капу сёна.»

— «Скуль панъ знае?... Адначежъ я личу на гэта,

«Што маруху патраплю прывесць за свёта.

«Не глядзи панъ, што гарбомъ мне сагнула спину;

«Вымяркую ў вуха, чы ў лобъ, ў сёредзину!»

— «Да ты хіба сягодня блёкату абъеўся?...

«Куды-жъ розумъ даўнейшы ў цябе падзеўся?...

«Мерышъ силы старыя, Богъ зна, якой мерай!»

— «Дай пораху, паночку, бо пайду зъ сякерай!»

— «Ось мы лёпей иначей гэту скончымъ справу:

«На мядзвездзя мы скоро устроимъ аблаву...»

— «А, крый Боже! ня трэба, паночку, ня трэба!

«Ень уцече зъ аблавы!... Ня скаштую хлеба,

«Снаць ня буду, пакуль же не забью маруху,

«Пакуль чэрну на землю ня выпущу юху,

«Пакуль шкуру ў нашай ня развёшу хацё:

«Ось!—гэта для васъ, дзетки, па нашай утрацё.

«Ень уцэкъ бы зъ аблавы, якъ пиць даць, паночку,

«Да жарабятка прыйдзе на трэцюю ночку,

«А я и прышилную!!!...»

— «Просто жаль старога!...

«Слухай, Грышка!—кабъ дзетки не плакалі многа,

«Дарую жарабятка адъ сивой кабылы!...

«Бяры и успакойся!»

— «Да самой магілы

«Буду Бога за вами прасиць, ясны пане!...

«Кабъ вамъ и вашымъ дзеткамъ даваў панаване

«За вашу для насъ бедныхъ добрую натуру,

«Ды й пану-жъ адъ мядзвездзя прывалаку шкуру.»

— «Якто шкуру?—якую?...

— «Ды й зъ яго халеры,

«Жаль бо неки вялики ёў мяне безъ меры,
 «Яго я звесьци кляўся, пакляўся на душу...
 «Дыкъ и слова прадъ Богомъ стрымаць цяперъ мушу.»
 — «Гмы!... а стрэльбу чы маешъ?»
 — «Есцяка у клеци;—
 «Ўчора трошки правіў, папсавали дзеци.
 «Але стрэлиць—ничога!... я знаю старуху,
 «Яще разъ мнѣ паслужыць!... будзе гадъ безъ духу!»
 — «Ты лёпей гэты штуцаръ на! бяры адъ мене!»
 — «Не, паночку! ня треба!... кажу на сумлене,
 «Не умёю я зъ панескай... лёпей зъ сваей плясну,
 «Але будзь панъ спакоенъ!—якъ у свѣчку ясну!»
 — «Казёлъ ты! большъ ничога!... Усё вы такіе!...
 «На порахъ!... ды й няхай же самъ Богъ цябѣ крые!»
 Назаўтра, яще зъ лёсу не ўзглянула сонце,
 Панъ праснуўся, падняўся паглядзеў у ваконце;
 Глядзь!—а Грышка за стрэльбай сядзиць ўже на ганку.—
 «Па мядзведзя да лесу пашли панъ хурманку.»

Каршунъ.

Быў ясны дзень, гарачы дзень,
 И было циха, хоць сѣй макъ.
 Скацина забилась у цѣнь,
 За ёй пастухъ прамежъ сабакъ.
 А лёсь листкомъ ня калыхне,
 У гуцы штушки сѣли спаць,
 И рыбки ў рэчечцы на днё,
 Подъ кустъ хаваючысь, стаяць.
 Духота нѣкая висиць,
 Нявольны сонъ усихъ бяре,

И тольки каня просиць «ниць!»
 Кружась надь лѣсомъ у гарэ.
 Я ў поле вышоў. Боже мой!
 Красуе жытнн коласъ уже.
 Рукой абцѣршы лѣтнн зной
 Я сеў на камень пры мяжѣ.
 Любуюсь жыткомъ. Изъ надь ногъ
 Поднялась птушка да гары,
 А тутъ каршунъ, а кабъ ёнъ здохъ!
 Хопъ! гѣту птушку ў кишцоры.

Панёсь!...

Што гэта мнѣ за знакъ?
 Такую думку думаў я!
 Адкуль узяўся гѣты птахъ?
 Ой, бѣдна-жъ птушечка мая!

.....
 На тое-жъ вышло!... на сяло,
 Ня знаемъ добра и адкуль?
 Жыдка ў томъ часѣ прынясло,
 Маленьки быў и зваўся Сруль.

Хоць невялички той жыдокъ,
 За то и хитра-жъ галава!

Адкрыў у вѣсцы ёнъ шынокъ
 Ды й поля зняў маргоў зо два.

Ось зъ гѣтыхъ поръ каторы разъ
 Я гѣту птушку ўспомяну
 Што напярочыла да насъ
 Жыдка, што роўны каршуну

.....

Сиверъ.

Эй ты, сиверъ, — ня дзми!... непатрэбенъ ты намъ,
 Адъ палудня цяглу зъ табой ходу нима!
 Хоць бы разъ безъ цябе зарунець бы палямъ,
 Хоць бы разъ у свой часъ адышла бы зима!
 Устрапянуўся бы духъ у чалавечай грудзи,
 Ды й забыли бы мы морэ смутку ды й слёзъ.
 Спихни сиверъ хоць разъ, на лясохъ ня гудзи,
 На далёкь акіанъ убяжы ты марозъ!...

Што думае Янка, вязучы дровы у горадъ.

Отъ и свята, отъ каляды,
 На марози скрыпяць санки...
 Ёси на свёци святку рады,
 Ёсюды пёсьни и гулянки.
 Скачуць хлопцы и дзяўчата,
 А гарэлки пьюць чы мала?!
 Адно слова—ёсюды свята.
 Ну! кабыла, чаго стала?!
 Чаго стала?!... скажешъ—цяжка,
 Ды й ня надтажъ ты и сыта.
 А мнѣ-жъ лёгка?... глядзь, сярмяжка
 Стара... рвана... вѣтрамъ шыта...
 Стаў крапчей марозъ ка святу,
 Ось и зорка заблискала.
 Хоць скарэй бы мнѣ ў хату.
 Ну! кабыла! чаго стала?!
 Дроў у мѣсци многа трэба
 И цана-жъ на нихъ сярдзита,

Прадамъ дровы—куплю жыта.
 Отъ и лезу зъ цяжкимъ возамъ,
 Якъ бяда ў каркъ пагнала
 Такимъ лихамъ ды й марозамъ! .

Ну, кабыла, чаго стала?!
 Адагрэцца-бъ у карчомцы,
 На дарогу стукнуць чарку...
 Дыкъ я виненъ грошы Шлёмцы,
 Кабъ ня даў часамъ на карку!
 Ой ты, доля!... ў гэту пору,
 Якъ мяне ды ты прабрала!...
 Ну, кабыла! Ну, на гору!
 Кабъ ты здохла, чаго стала?!

Горсць пшаницы.

(Вольное наследоване Кондратовича).

Пилипъ стары ў грамадзи
 Старшыною быў сь поўвека.
 Чы ў працы, чы ў радзи
 Нямашъ якъ ёнъ чалавека.

Щыры, добры и разумны,
 Гаспадаръ пры томъ на дзива,
 Вёў найлепей сходъ нашъ шумны,
 Судзіў, радзіў справядлива.

На ўсю воласць гаспадары
 Гутарыли такъ часами:

«Дай Богъ, кабъ нашъ доўга стары
 «Старшыною быў надъ нами!»

Тольки Пилипъ ўсё матае
 Сваей сивой галавою:

- «Ня змагу я, Богъ то знае,
 «Быць вамъ, дзётки, старшыною.
 «Лётакъ много мне на карку,
 «Стали силы якъ дзицяци,
 «Цяжко весьци гаспадарку
 «И грамадзкі справы знаці.
 «Прышла старасць, горбъ на плечы
 «Адъ вялікай сеў натуги;
 «Пара, дзётки, лечь на печы,
 «Сами сабѣ радзце, други!»
 Пашоў гомонъ на ўсёмъ людзѣ
 И ня вымыслимъ ничога,
 Якъ яно ўперэдъ будзе
 Безъ Пилипа, безъ старога?...
 Крыкі, сваркі былі многі.
 Отъ—прышли мы вёскай ўсею,
 Пакланілісь яму ў ногі,
 Ды и кажемъ: «Дабрадзёю!
 «Ня кідай насъ сиратами!
 «Які пень, така галіна:
 «Якъ не можешъ правіць нами,
 «То, будзь ласкаў, дай намъ сына!»
 —«А катораго?»—«Ня знаемъ;
 «Ты самъ дзёткоў пазнаў боле.
 «Каго, старымъ абычаемъ,
 «Па сваей намъ радзішъ волѣ?»
 —«За чесць дзякуй, гаспадары,
 «И за ласку, и за веру!...
 «Сыны маі—не няздары,
 «Знаюць праўду, знаюць мѣру.
 «Але, Богамъ и сумленемъ,
 «Хто-жъ ихъ знае, што за людзі.

- «Мы надь новымъ накаленемъ,
 «Щыра кажучы,—ня судзи.
 «Трудна сказаць дзёткамъ, ўнуку:
 «Выбирай дарогу гэту!...
 «Отъ, сынкоў я на науку
 «Усихъ трохъ пушу на свѣту:
 «Няхай свѣтъ набачуць ясны,
 «Што тамъ права, што тамъ крыва,
 «Кабъ свой куть радзімы, ўласны
 «Распазнали справедлива.
 «А якъ звернуцца ў хату,
 «Мы пабачымъ той парою,
 «Быць катораму зъ ихъ брату
 «Надъ грамадай старшыною.»
 —«Добра!» кажемъ. Пашли скоро
 Андрэй зъ Янкай на вицину,
 А найменшаго Грыгора
 Паслаў Пилипъ ў Украйну.
 Отъ Андрэй прышоў у хату,
 Ня пазнали, такъ адзеты.
 —«Кепска ў насъ ходзяць, тату!
 «Злы мужыцки звычай гэты:
 «Ўси чорны, ўси брыдкі,
 «Закарэли адъ работы!
 «Лепей кинемъ нашы свиткі,
 «Нашы лапці, нашы боты,
 «И, якъ нѣмцы зъ за границы,
 «Возьмемъ куртки пекны, синя!
 «Дзеўкі! хустки и спадницы
 «Я для васъ прывезъ у скрыни!»
 Стары Пилипъ у куточку
 Адно круціць галавою.

— «Брәшешъ, каже, ты сыночку,
«Ня быць табѣ старшыною!»

Прышоў дамоў срдни, Янка.

Папаў якъ разъ на вяселле:

У сусѣда ихъ гулянка,

Вяликъ гомонъ и пахмѣлле;

Стары, малы—ўси ў танѣ,

Ажъ дрыжыць старая хатка.

— «Ты чаму ня скачешъ, Яне?»

— «Брыдка ў насъ скачуць, татка!

«Калибъ тольки захацѣли,

«Научыў бы, добра знаю,

«Скакаць вальцы и кадрэли,

«Якъ у томъ танцуюць краю.»

Пашоў Пилипъ у куточекъ,

Сеў и круциць галавой.

— «Брәшешъ, каже, ты сыночекъ,

«Ня быць табѣ старшыною!»

Прышоў Грыгоръ. Абнимае

Бацьку, матку, сестры, браты,

Зъ кимъ нацѣшыцца-ня знае,

Гдзѣ прыткнуцца середъ хаты.

— «Пекна, каже, Украина:

«Тамъ цяплѣе свѣциць сонцэ,

«Якъ кинь вокамъ—усѣ раўнина,

«Стэпъ на ўсей залёгъ старонцэ.

«Добра тамъ, а тольки—нуды

«Па радной зямлицы нашай.

«Нашу вѣску снiў я ўсюды

«Зъ ляскомъ, зъ рэчкай, зъ полемъ, зъ пашай;

«Адно, што тамъ завистна—глеба!

«Якъ той вуголь усюды чорна!

- «Боже милы, што тамъ хлеба!
 «Уражай яки тамъ спорны!
 «Сивы волы шесцярнѣй
 «Аручы, валочаць плуги,
 «Ну, и родзиць!—Тамъ парой
 «Уси калосья, якбы пуги.
 «Я прывѣзь, дасць Богъ, ня дарамъ,
 «Цѣлы мехъ аттуль пшаницы;
 «Дамъ па горсци гаспадарамъ,
 «Може зъ нашай Богъ зямлицы
 «Насъ надзѣлицъ уражаемъ,
 «Якъ на гэтай Украине!?»
 Пилипъ сказаў: «Цяперъ знаемъ:
 «Старшыною будзешъ, сыне!
 «Зъ дурня—глупая навина,
 «Щырай праўды ани знаку.
 «Каму свитка славянина
 «Ня прыходзицца да смаку,
 «Хто нашъ звычай, чы игрыще
 «На пасмешыще падыме,
 «Што-жъ зъ яго край родны зыще?!
 «Што-жъ зъ пустой калиты выне?!
 «А хто серцэмъ, душой рады,
 «Да своихъ прыльнуцца скоры,
 «Той намъ братъ! Будзь надъ грамадой
 «Старшыною ты, Грыгоры!»

Бусель.

Зимка надходзиць, звисли туманы
 И вецеръ круциць и свище.

На небе—цёмныхъ хмарь караваны.
 Бусель узняўся и задуманы
 Паплыў павольне на ржыце,

Сёў и клякоче, подняўшы ногу,
 Ды й жмурыць цёмнае вока.

Пэўне ёнъ думку ўздумаў глыбока
 Ужо выбирацца ў дарогу.

—«Добра на вырай ляцець цяплеішы,
 «Пабачыць дзивы ў чужбине,
 «Сонца надъ Ниламъ агонь яснейшы,
 «И думаць думку пра край тутэйшы
 «На пирамиды вяршынё.

«А толькі... толькі ведама Богу,

«Чы смерць у дарозе абмину!...

«Побачу-же Нёманъ и азерыну?!...

«Сяду-жъ на кунцы мурогу?!...

«Яжъ тутъ радзіўся, гдзе гэта хатка,

«Щасця знаў дзенькі ня рэдкі:

«Ось—тутъ, гдзе выгонъ и сенажатка,

«Бывала, косіць касцоў грамадка,

«Клякочуць жонка и дзетки.

«Добра-жъ тутъ была!... Цяперъ ня знаю,

«Чы не заплачу на згубе!

«Чы, прыляцеўшы вясной зъ выраю,

«Гняздо застану на дубе!

«Радъ бы застаўся ў гэтай старонцы,

«Гдзе страхъ ня страшыць ні горэ,

«А толькі болей ня грэе сонцэ,

«Ды й няма корму дзеткамъ ни жонцэ,

«Снегъ тутъ насыпле ускорэ.»

Такъ пажурыўшысь думкаю шырай,

Бусель узняўся паволи,

Папмыў па небе кудысь на вырай
Шукаць і шасця і доли.

Ямщыкь.

И пьюць и гуляюць—чаму-жъ у забави
Адзинь ты якъ ворагъ ў няволи?
На чарку!—закурымъ, садзися на лави,
Скажи намъ прычыну нядоли.

Ни кони, ни санки, ни красны дзяўчата
Цябе не пацешаць ни мала,
Два летка мы видзимъ, чы будни, чы свята
Што ты не такі, якъ бывала.

— «Ой, цяжка! ой, горка!—душа мая млее,

«И светъ бы пакинуць ня шкода,

«Дай чарку!—пры чарцы мне будзе смялее...

«Паслухай,—якая прыгода:

«Прыстаў я на почту, звычайне—блзгота,

«Хоць быў и силенъ и ахвочы.

«На почци—самъ знаешъ—дзень целы работа,

«Ня видзишь ни свята, ни нocy.

«Адъ ранка да ночки, адъ ночки да ранка

«Вазіў я пакеты и паны.

«Папаў залатоўку,—тады и гулянка

«И сыть, и вясёлы и пъяны.

«Звадзіў я дзяўчата, друзей меў безъ щоту,

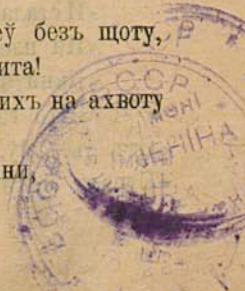
«Самъ писаръ быў роўны и квита!

«А кони-жъ!—якъ крыкну на нихъ на ахвоту

«Дзяруць маи сіўки зъ кашыта!

«Вясёлы быў хлопецъ и зухъ у гуляни,

«Казисты ўсякой дзяўчыне.

«Паничъ зъ табой едзе, падхопишь дзе паню,
«Двазлотка николи ня мине.

«А тольки самъ щыра любіў я дзяўчыну:

«Жыла тутъ у вёсцы пры поли,

«Яе я бывала, якъ еду, ня мину,

«Кабъ мима праехаць!—ніколи!

«Отъ писаръ разъ кликнуў яще да разсвета;

«Схапіўся, адзеўся, гатовы.

«Завая—крый Боже! ня видна бачъ света,

«Марозна и сиверь здаровы.

— «Вези аштахвету!»— «А кабъ ты згарэла!»

«Буркнуў я падъ носамъ, сярдуя,

«Каня акульбачыў и скоро и смела

«На сіўцы па тракци сяку я.

«Якъ жыў я, ня видзеў такой, бачъ, мяцели:

«Ня видна дароги ни света.

«Отъ зъ сіўкай дзве вёрсты мы такъ праляцели,

«Слупъ грэци минаемъ... што гэта?!...

«Хтось стогне ў поли, на помочъ скликае:

«Зблудзіўся нейначей ў дарози.

«Падумаў: падскочу—хтось тамъ пропадае

«Ў завеи на лютамъ марози.

«Каня павяртаю, а чортъ мне на вуха:

«Куды ты?...» ўсё шепче на згубу,

«Спяшы!... часъ нагнаўшы, пабачышь дзявуху,

«Сваю паралеску и любу!»—

«И стала мне страшна, ажъ дыбамъ стаў волась,

«Па плечахъ пабегли мурашки...

«Каня зацинаю, хоць каже мне голась,

«Што гэта грэхъ будзе, грэхъ цяжкі...

«Отъ зъездзіў, звяртаюсь. Прыцихла и днее,

«Страхъ неки ўсё мучыць укриты,

«Такъ цяжка мне стала, ажъ лобъ мой пацее,
 «А грудзь—званочекъ разбиты.
 «Отъ конь мой спужаўся, наежыў, бачь, грыву,
 «Храпе подхватае да бегу...
 «Глядзь! вижу ляжачу кабету няжыву
 «Пры самай дарози ў снегу
 «Злезь... ближей падхожу... и снегу ей зъ карку
 «Палой адкинуў я груду...
 «Пазнаў!... моцны Боже!... Даі чарку!... даі чарку...
 «Казаць большъ ничога ня буду.»

Надто салодкія думки.

Пакуль доля намъ засвеци,
 Надто-жъ яно мила
 Думаць думки и, якъ дзеци,
 Пуцаць пузырь зъ мыла.
 Верце людзи: щасце будзе,
 Такъ, якъ пчолкамъ ў ули!...
 Лезь на грушку, рви пятрушку,
 Пакаштуй цыбули!...
 Хоць галоўка на грудзь висне
 И апали руки,
 Хоць намъ серцэ часамъ сцисне
 Цяжки ланцугъ муки,
 Крычу смела: «што за дзела!»
 Кабъ усе пачули...
 Лезь на грушку, рви пятрушку,
 Пакаштуй цыбули!...
 Наша доля гдзесь у яры
 Чы у воўчымъ доле.

Громъ грахоче, пlyingуць хмары,
Градъ пабіў намъ поле.

Ня пужайся!—спадзевайся...

Кукуе зязюля:

Лезь на грушку, рви пятрушку,
Салодка цыбуля!

Такъ найлепей жыць на свеце

Зь думкой гдзесь у небе,

Хоць и пусто ў каліце

Мяківа ў хлебе

Такимъ шлякамъ ляціць ітакамъ

Шыбка мысль, якъ куля:

Лезь на грушку, рви пятрушку,
Салодка цыбуля!

Гани, гани думку пусту!

Будуй зь лёду плоты.

Трэба зкиснуць на капусту

Безь такой работы.

Спи!—а мары згоняць хмары,

Отъ—абы заснулі!

Лезь на грушку, рви пятрушку,

Пакаштуй цыбулі.

Ўсюды ўзыйдзе збожа колась,

Зажывемъ богата!

Ўсюды счасця слыхаць голась,

Братъ ня крыўдзіць брата.

Срэдзь громады ўсі рады,

Добры весці чулі...

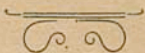
Лезь на грушку, рви пятрушку,

Пакаштуй цыбулі!

Той ня будзе пры ахвоці

И весель, якъ трэба,

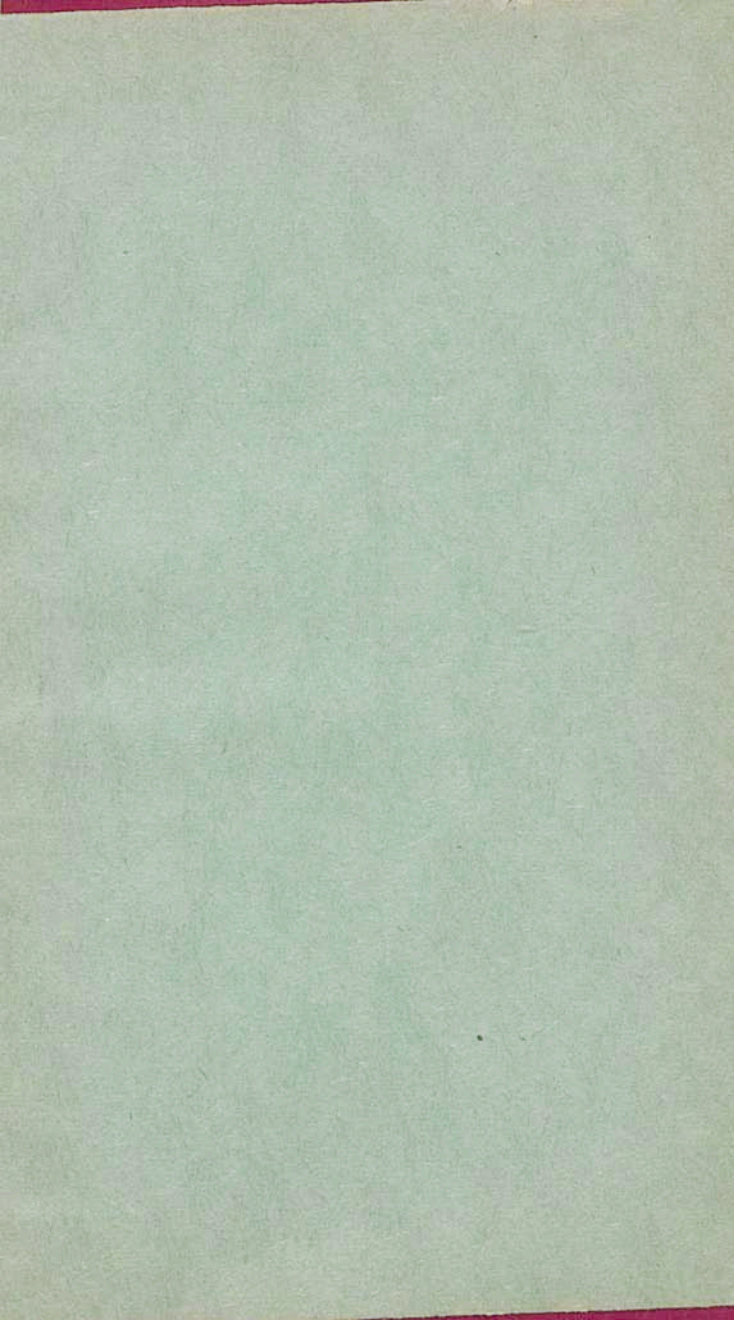
Хто неўмеє на балоці
Знайсці боханъ хлеба,
Зъ адной ниткі ткаць дзве світкі
Чатыры кашулі.
Лезь на грушку, рві пятрушку,
Пакаштуй цыбулі.

1964 $\overline{\text{R}}$

Бел. аддзект

1994 г. м. чэрвеня

Составитель И.Санкова
Редакторы: Н.Крупенько
Ф.Степанюк

+

АТ СССР. Отпечатано на ротатре Госбиблиотек СССР
им. В.И. Ленин. Заказ № 48 от 27.7.64 г. Тираж 3.

Вен. д. 1994
1994 г. 7

80000002479405